Του **Μωυσή Λίτση***

«Το ασθενοφόρο έφτασε και μετά βρέθηκα σ’ ένα τραπέζι και με ρώταγαν: Ποιο το θρήσκευμά μου, πού γεννήθηκα, χρωστούσα στο κράτος χρήματα από προηγούμενη διαμονή μου σε νοσοκομείο; Πότε γεννήθηκα, οι γονείς ζουν, παντρεμένος; Ξέρετε, τα γνωστά. Σου μιλάνε σα να είσαι μια χαρά, δεν κάνουν καν τον κόπο να υποκριθούν ότι πεθαίνεις»…

Το παραπάνω απόσπασμα μου ήρθε στο μυαλό συνομιλώντας στην εκπομπή **Περπατάμε Μαζί** στο με εκπροσώπους από το Κοινωνικό Ιατρείο του Ελληνικού: τον καρδιολόγο Γιώργο Βήχα και τον εθελοντή και εκπρόσωπο τύπου του ιατρείου Χρήστο Σιδέρη. Το εν λόγω απόσπασμα είναι από διήγημα του Αμερικανού «περιθωριακού» συγγραφέα Τσαρλς Μπουκόφσκι με τον εύγλωττο τίτλο «Ζωή και Θάνατος στο Νοσοκομείο των Φτωχών» και προέρχεται από το βιβλίο « Ερωτικές Ιστορίες Καθημερινής Τρέλας», που εκδόθηκε για πρώτη φορά στην Αμερική το 1967(η πρώτη έκδοση στα ελληνικά κυκλοφόρησε από τις εκδόσεις Οδυσσέας το 1980). Περιγράφει τη μεταφορά του σε ένα δημόσιο νοσοκομείο σε κάποια αμερικανική κομητεία μετά από μία ακόμη «μπουκοφσικική» μέρα ασυδοσίας.

Μία σκηνή που με είχε πιο πολύ εντυπωσιάσει από τα ακατανόμαστα «γ…σια» του Μπουκόφσκι που τόσο συνέπαιρναν τη νεανική μας φαντασία με το αντισυμβατικό του ύφος. Αναφερόταν στην Αμερική του ’60, πολύ πριν την επέλαση διεθνώς του νεοφιλελευθερισμού και ήταν σαν εικόνα που έβγαινε από το… μέλλον. Μία φρικτή περιγραφή του αμερικανικού ονείρου που τόσο χλεύαζε ο περιθωριακός «Τσινάνσκι» και που φούντωνε τη νεανική μου αμφισβήτηση προς το σύστημα…

Το εν λόγω μάλιστα απόσπασμα μου ερχόταν πολλές φορές στο νου, κάθε φορά που διάβαζα για τον πολλαπλασιασμό των ανασφάλιστων στις ΗΠΑ, ήδη από την εποχή των οικονομικών επιδόσεων «dream team» τη δεκαετία του ’90 σε αντιδιαστολή με το σχετικά αναπτυγμένο κοινωνικό κράτος στην Ευρώπη(το οποίο πάντως στην Ελλάδα δεν γνωρίσαμε ούτε την

εποχή πριν την κρίση).

Τα όσα ακούστηκαν από τους μετέχοντες στο Κοινωνικό Ιατρείο του Ελληνικού, ήταν ιδιαιτέρως σοκαριστικά, όσο και αν έχουμε «εθιστεί» τα τελευταία χρόνια στα νούμερα της φρίκης, τα οποία παραλείπονται βέβαια συστηματικά από τα κυρίαρχα ΜΜΕ που βλέπουν μόνο αγορές και επιτόκια στο διεθνές χρηματοπιστωτικό καζίνο του σύγχρονου καπιταλισμού, για το οποίο επαίρεται ο κ. Σαμαράς ως απόδειξη του «success story».

Σταχυολογώ από μνήμης μερικά από όσα οι καλεσμένοι στην εκπομπή ανέφεραν: Πάνω από 25.000 άνθρωποι-μία μικρή κωμόπολη δηλαδή-έχει περάσει από το Κοινωνικό Ιατρείο του Ελληνικού τα δυόμιση χρόνια λειτουργίας του. Τρία εκατομμύρια ανασφάλιστοι, ασθενείς με χρόνια ή μεταδοτικά νοσήματα που δεν μπορούν να νοσηλευτούν στα δημόσια νοσοκομεία κατά παράβαση ακόμη και των υπουργικών εγκυκλίων που προβλέπουν τη δωρεάν περίθαλψη όσων πάσχουν από μεταδοτικά νοσήματα, άνθρωποι που έχουν να επιλέξουν μεταξύ… θανάτου ή κινδύνου υπερχρέωσης των οικογενειών τους, αφού αν δεν έχεις να πληρώσεις για τις ακριβές αγωγές θεραπείας το χρέος σου πάει στην εφορία με κίνδυνο, οι κληρονόμοι να χάσουν εκτός από το αγαπημένο πρόσωπο και το ίδιο τους το σπίτι. Ασθενείς σταλμένοι ακόμη και από το υπουργείο Υγείας(!), την ώρα που ο Άδωνις περιδιαβαίνει τα κανάλια σχεδόν σε 24ωρη βάση για να διαφημίσει το… έργο του, παιδιά χωρίς εμβόλια που εγκυμονούν μία υγειονομική βόμβα για τη μετάδοση νοσημάτων που η επιστήμη έχει εδώ και δεκαετίες εξαλείψει(μόνο για τον μέχρι πρότινος αναπτυγμένο κόσμο, μεγάλα τμήματα πληθυσμού του οποίου εξελίσσονται ταχύτατα σε… Τρίτο Κόσμο).

Ίδρυση του πρώτου κοινωνικού ιατρείου ακόμη και στην κραταιά οικονομικά Γερμανία και συγκεκριμένα στο Αμβούργο, όπου υπολογίζεται ότι υπάρχουν 12.000-14.000 ανασφάλιστοι. Μία ακόμη απόδειξη πως ό,τι γίνεται στην Ελλάδα, σύντομα θα γίνει και στην υπόλοιπη Ευρώπη αν δεν πολλαπλασιαστούν οι αντιστάσεις.

Καταστάσεις για τις οποίες διαβάζαμε πριν από λίγα χρόνια στα φυλλάδια ανθρωπιστικών οργανώσεων που δραστηριοποιούνταν στις υποανάπτυκτες χώρες της Αφρικής, της Ασίας ή του πρώην ανατολικού μπλοκ. Και έρχεται και ο υπουργός Εσωτερικών Λεωνίδας Γρηγοράκος να μας απειλήσει ότι θα γίνουμε Ουκρανία αν δεν ψηφίσουμε Ελιά στις επερχόμενες εκλογές(!). Λες και δεν έχουμε γίνει ήδη… Ουκρανία όσον αφορά το μέγεθος της ανθρωπιστικής καταστροφής, ακριβώς επειδή «χάψαμε» όλα αυτά τα χρόνια και Ελιές και πασοκικούς εκσυγχρονισμούς και δήθεν σοσιαλισμούς και ΝΔ, αλλά και μια αριστερά που όσο και αν δίνει ελπίδες, συνεχίζει να μιλά σαν να μην τρέχει τίποτα… Αντί να επικαλεστεί την επείγουσα ανάγκη για ζωή, αντί να κινητοποιήσει τους λαούς της Ευρώπης όχι για την

υποψηφιότητα Τσίπρα ακόμη και αν αυτή αποτελεί «αγκάθι» στους συνηθισμένους χωρίς αντίλογο κουστουμαρισμένους επιτρόπους των χιλιάδων ευρώ, θα έπρεπε ευθαρσώς να δηλώσει από τώρα ότι το αιματοβαμμένο χρέος(και πλεόνασμα) δεν θα πληρωθεί(υπάρχουν άλλωστε και σχετικές διακηρύξεις των Ηνωμένων Εθνών που βάζουν τη ζωή πάνω από το χρέος). Ότι προέχουν οι πεινασμένοι, οι ανασφάλιστοι, οι άνεργοι και όχι οι κηφήνες των χρεοκοπημένων τραπεζών.

Άλλωστε για ποιο πλεόνασμα μιλά η κυβέρνηση. Ο γράφων αν και άνεργος(χωρίς αποζημίωση και δεδουλευμένα από το δίδυμο Μάνιας-Οικονομόπουλου της Ελευθεροτυπίας με τη δικαιοσύνη να κοιμάται τον ύπνο του δικαίου) και εισόδημα μερικά κατοστάρικα, στερήθηκε του κυβερνητικού 500σαρικου προφανώς λόγω... ιδιοκτησίας: ένα διαμέρισμα 40 και πλέον ετών και ένα αυτοκίνητο δεκαετίας(!).

Πόσο ακόμα θα ανεχόμαστε τους δολοφόνους με το... πλεόνασμα.

**Δημοσιογράφος-Οικονομικός Αναλυτής*

Πηγή:oikonomiallomati.blogspot.gr